

Λήξαντος τὴν 31^η Ὀκτωβρίου τοῦ 5^{ου} ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30^η παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

Οἱ ἀπευθύνοντες αἰτήσεις περὶ ἀποστολῆς φύλλων τῆς καθημερινῆς ἐκδόσεως τοῦ λαϊκοῦ μυθιστορηματος :

ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

παρακαλοῦνται νὰ ὑπογράψωσιν αὐτὰς ἐν ἀναγνώστῳ, διότι πολλαὶ τούτων παρέρχονται ἀπαρατήρητοι, ὡς ἐκ τοῦ δυσαναγνώστου τῆς ὑπογραφῆς. Γνωστοποιεῖται δ' αὐτοῖς, ὅτι οἱ ἀποστέλλοντες δραχμὰς 6, ἀντίτιμον 120 φύλλων, λαμβάνουσι

ΩΡΕΑΝ

τὸ ἐξ 600 σελίδων ὠραιότατον μυθιστόρημα τοῦ Αἰμιλίου Ρισβούργ :

ΤΑ ΔΥΟ ΔΙΚΝΑ

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΛΑΝ

[Συνέχεια]

Ἡ νεαρὰ ἐκείνη κόρη ἢ ἐναλλάξ ἐρυθριάσα καὶ ὠχριάσα, ἢ ἐξαισία ἐκείνη χωρική μετὰ τοὺς γλυκεῖς ὀφθαλμούς, ἦτις δὲν κατόρθου ν' ἀποκρύψῃ τὴν ταραχὴν τῆς οἱ αἰνιγματικοὶ λόγοι τοῦ χωροφύλακος, αἱ ἀστείότητες τοῦ στρατηγοῦ εἰς τὸ οὖς τοῦ δ'Εστρέλ, πάντα ταῦτα εἶχον σημασίαν τινά.

Πλὴν τούτου, ὁ νεανίας ἐκεῖνος, τόσῳ διάφορος τῶν Βρεττανῶν, αἵτινες εἶχον συρρεύσει εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Στρατάρχου, εἰκνεί ἐπίσης τὴν περιέργειαν τοῦ Μαξίμου.

Εἶχεν ἴδει αὐτὸν τὴν προτεραίαν ἐν συνοδίᾳ τῆς κρεολῆς ἐπὶ τοῦ πύργου τοῦ Ἐλβέν.

Ἐφαίνετο συνδεόμενος τῇ Ζουάννᾳ διὰ τινος δεσμοῦ γνωριμίας ἢ συγγενείας.

Ἦδη ἐπανεύρισκεν αὐτὸν ἐν τῇ αὐτῇ τραπέζῃ μετὰ τῶν πεπτωκότων εὐγενῶν τοῦ Πενοῆ.

Πάντα ταῦτα ἦσαν ἀνεξήγητα.

Ἐκ τύχης ἄρα γὰρ ἡ ἐπίτηδες εἶχε μεταβῆ εἰς Ἐλβέν ἢ κρεολή;

Ἡ Νικόλ Ζακού οὐδαμῶς παρέβλεπε τὰ καθήκοντα αὐτῆς δεχομένη τόσῳ ἐπισήμους ξένους.

Εἰς στρατηγός! εἰς μαρκήσιος!

Ἐπιτηροῦσα τὴν καλὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας καὶ δίδουσα διαταγὰς ταῖς μοναχαῖς, ἵνα μὴ τις τῶν ξένων δυσαρεστηθῇ, κατόρθου νὰ λαμβάνωσι πάντες τὰ ζητούμενα παραχρῆμα.

Ἐν τούτοις, ἤρχετο ὁλονὲν πλησίον τοῦ στρατηγοῦ καὶ τῶν φίλων αὐτῆς τοῦ Πενοῆ, αἰτουμένη συγγνώμην διὰ τὴν τυχὸν μὴ ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν τῶν διαταγῶν τῆς, προερχομένην ἕνεκα τοῦ πολλοῦ συρρεύσαντος πλήθους.

Μετὰ μεσημβρίαν θὰ εἶχον διασκεδάσει τὸν βάτραχον, τὴν πάλην καὶ τὴν σκοποβολήν.

Ἡ πάλην ἰδίως ἦν περίεργος.

Ἐφιλονείκουσιν οἱ θεαταὶ διὰ νὰ ἴδωσιν.

Ἀνερχομένων ἐπὶ τῶν δένδρων καὶ τῶν περικυβερητικῶν καὶ τῶν βράχων ἵνα καταλάβωσι τὰς καλητέρας θέσεις.

Ἀπὸ τινῶν ἐτῶν τὸ Πενοῆ ἐκέρδιζε καὶ εἰς τὸν βάτραχον, καὶ εἰς τὴν πάλην καὶ εἰς τὴν σκοποβολήν καὶ εἰς πᾶν ἄλλο διαγωνίσμα.

Ἐνῶ ἡ καλὴ γυνὴ ἐνεθουσία κατὰ τὴν ἀφήγησιν τῶν θαυμασιῶν τούτων, ἡ μορφή τοῦ Ἰῆ καθίστατο χαριεστάτη. Μειδιάμα εὐχαριστήσεως ἐπλανᾶτο ἐπὶ τῶν λεπτῶν χειλέων τοῦ καὶ ἠτένιζε περιπαθῶς τὴν Ροζίναν. Ἦν ὑπερήφανος διὰ τοὺς θριάμβους τῶν ἀδελφῶν τοῦ διότι ἂν τὸ Πενοῆ δὲν εἶχεν ἀντιζήλους, τοῦτο ὀρείλετο εἰς τὸν Ἰακώβον καὶ τὸν Κορεντῖνον.

Ἡ κυρὰ Νικόλ ὠμίλει ἀπαύστως ἐκθειάζουσα τὴν ἰσχύν καὶ τὴν δεξιότητα τῶν Κερανδάλ, ἠρέσκετο δὲ νὰ πειράζῃ οὕτω τὸν δικαστικὸν κλητῆρα τοῦ Πορνιγούεν, ὅστις οὐδαμῶς ἠγάπα τοὺς εὐνοούμενους αὐτῇ ἀδελφούς.

Καὶ ὁλονὲν ἐξηκολούθει ἀφηγουμένη καὶ γελῶσα ἀπὸ καρδίας διὰ τὰ κατορθώματα τῶν Κερανδάλ.

Ὁ Ἰῆ ἐμίμειτο αὐτὴν ὡς καὶ ἡ Ροζίνα δεικνύουσα τοὺς ὠραίους αὐτῆς ὀδόντας.

Ἄλλ' ὁ λοχαγὸς δὲν ἐγέλα.

Ἐσκέπτετο τὸν Ἰακώβον, ὅστις, ἀληθῶς, ἦν ρωμαλέος καὶ εὐσωμος ἀνὴρ.

Ὁ στρατηγὸς διεσκέδαζεν ἀκούων τὰς διηγήσεις τῆς κυρᾶς Νικόλ.

Ἡ Μαριάννα ἠκροᾶτο ἀπαθῆς.

Ὁ Μαξίμος καὶ ἡ Ἄγνη διετέλουσιν βεβουθισμένοι εἰς σκέψεις.

Ὁ μαρκήσιος ἔσυρε τὴν ξενοδόχον ἀπὸ τῆς χειρίδος καὶ δεικνύων αὐτῇ τὸν Κλαύδιον Κερανδάλ ἠρώτησεν :

— Εἶπατέ μοι, σὰς παρακαλῶ, ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ νεανίας;

— Αὐτός, εἶναι ὁ Κλαυδῖός μου.

— Ποῖος Κλαυδῖος;

— Ὁ Κλαυδῖος Κερανδάλ, ὁ ἀδελφὸς τῶν ἄλλων. Λαμπρὸς νέος! Εἶναι ἰατρός. Ἐρχεται ἀπὸ τὸ Παρίσι, ὅπου ἐτελείωσε τὰς σπουδὰς του.

Ἡ Ἄγνη εἶχε κατ' ὀλίγον στραφῆ οὕτως ὥστε δὲν διετέλει πλέον ὑπὸ τὸ ἀφόρητον βλέμμα τοῦ ἀξιωματικοῦ.

Τὸ πρόγευμα μετ' ὀλίγον θὰ ἔληγεν.

Ἡ Νικόλ εἶχε παραθέσει τὸν καφέν, οὕτω δὲ τὸ μαρτύριον τῆς νεανίδος δὲν θὰ διήρκει πλέον εἰμὴ λεπτά τινα, ὅτε ὁ δικαστικὸς κλητῆρ ἔνευσε τῇ ὑπηρετίδι, ἥτις ἀπήντησε δι' ἄλλου νεύματος καὶ ἀπῆλθεν.

Ἡ Ἄγνη ἠσθάνετο παράδοξον αἰσθημα.

Ἀφ' ἧς στιγμῆς εἶδε τὸν λοχαγὸν καὶ τὸν Μισό, προκίεθαι τις ἔλεγεν αὐτῇ ὅτι οὗτοι ἦσαν ἐχθροί.

Ὁ πρὸς τὸν δ'Εστρέλ ἔρωσ αὐτῆς ἐσβύσθη αἴφνης τελείως.

Ἡ σιγὴ τοῦ ἀξιωματικοῦ, αἱ φράσεις τοῦ Ἰακώβου εἶχον φέρει τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο.

Αἴφνης ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἠνοίχθη καὶ ἡ κρεολὴ ὠχρὰ ὡς φάντασμα μελανὰ ἐνδεδυμένη καὶ μόλις δυναμένη νὰ στηρίζεται, εἰσῆλθεν ἀθορύβως καὶ ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν ἀπαίσιον δικαστικὸν κλητῆρα, ὅστις δὲν ἐκινήθη.

Ὁ Κλαυδῖος Κερανδάλ ὤρμησεν ἐνώπιον αὐτῆς.

— Ὅποια ἀφροσύνη! εἶπε. Διατί νὰ ἐξέλητε τοῦ δωματίου σας;

Ὁ δ'Εστρέλ ἀνεγνώρισε τὴν παιδαγωγὸν τοῦ μεγάρου δὲ Φοντραίλ.

— Ἡ Ζουάννα Τρελάν! ἀνέκραξε.

Τὸ ὄνομα τοῦτο ἀκούσασα ἡ Μαριάννα ἐστράφη πρὸς τὴν νεαρὰν γυναῖκα.

— Ποῖος καλεῖ τὴν Ζουάνναν Τρελάν; ἠρώτησε.

— Πῶς! τὸ ὄνομά σας εἶναι Ζουάννα; Ζουάννα Τρελάν; ἠρώτησεν ὁ Κλαυδῖος.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν.

Ἡ Μαριάννα ἐγερθεῖσα ἐπλησίασε τὴν κρεολήν :

— Εἶσαι ἡ Ζουάννα Τρελάν; εἶπε διὰ φωνῆς βραδείας καὶ σοβαρᾶς, ἡ θυγάτηρ τοῦ Νοέλ Τρελάν;

— Ναί, ὑπέλαβεν ἡ Ζουάννα ἐν φρικῶδει διατελοῦσα αγωνία.

Ἡ Μαριάννα ἐξηκολούθησεν :

— Ἐρχεσαι ἀπὸ μακρὰν βεβαίως. Ἀλλὰ τέλος πάντων ἤλθες. Ἐπὶ τέλους! σὲ ἐπερίμενα! Ἦμην βεβαία ὅτι θὰ ἤρχεσθαι μίαν ἡμέραν! Πολλάκις παρεκάλεσα τὸν Θεόν. Ζητεῖς τὸν πατέρα σου;

Ἡ Ζουάννα ἠσθάνετο τὸ σπῆθος αὐτῆς συμπιεζόμενον ὡς μεταξὺ σφύρας καὶ ἀκμῶνος. Προησθάνετο δυστύχημα δι' αὐτὴν καὶ τοὺς ἐκεῖ παρευρισκομένους. Ἐτρεμε σύσσωμος. Οἱ ὀδόντες τῆς σπασμωδικῶς συνεσφίγγοντο καὶ ρίγος διέτρεχε τὰς φλέβας τῆς.

Φοβερὸν ἀληθῶς δρᾶμα ἐτελεῖτο. Τὸ ἔβλεπεν. Ἦθελε νὰ ἐμποδίσῃ τὰς λέξεις ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς Μαριάννας, ἀλλ' ἀόρατος χεῖρ παρέλευεν αὐτήν.

Ὁ Κλαυδῖος τὰς χεῖρας σπασμωδικῶς ἐπὶ τῆς τραπέζης στηρίζων, ἔμενεν ὀρθῶς πλησίον τῆς μητρὸς του, ἐνώπιον τῆς γυ-